

Hjerte, da det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds den Gang sagde, at Konseilspræsidenten „talte mod bedre Vidende“, naar han sagde god for Alberti. Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds sagde ogsaa den Gang, at dette Tings Flertal handlede mod Ære og Ret, naar det vedblev at støtte Alberti. Nu kan den højtærede Konseilspræsident anvende det ærede Medlems Ord mod mig, men nu ville ganske sikkert ogsaa mange erkende, at noget af det, det meste af det, som man den Gang mente ikke var fuldstændig holdbart, nu staar i en helt ny Belysning. Nu er altsaa dette Ord ganske forældet, idet man maaske netop vil finde, at det, som man den Gang mente var løs Tale, var Grundlaget, det bærende Grundlag i hele min Kritik af Albertis Administration.

Jeg skal selvfølgelig ikke opfriske hele denne Kritik, men jeg maa dog svare paa de Angreb, der ere fremkomne paa mig, baade fra den ærede Ordfører for Flertallet og fra Konseilspræsidentens Side direkte og indirekte. — Naar det ærede Medlem fra Assens (Berntsen) i Forgaars sagde, at vi egentlig burde slutte af, naar Ordførerne havde talt, saa skulde jeg i og for sig ikke have noget derimod, men saa burde Ordføreren Tale ogsaa have været af den Art, at den ikke ligefrem krævede et Svar; saa burde den have været ganske anderledes beskeden og tilbageholdende, end den var. Nu var den af den Art, at vi ikke paa nogen Maade ville finde os i, at man afskærer Debatten. Der er mange Ting, der skulle tages op her. Denne Sag skal debatteres til Ende i Folkets Paahør. Man kunde fra Ordføreren Side være optraadt saaledes, at man meget godt kunde have sluttet af i Dag, men det kan man ikke nu under disse Forhold. — Jeg maa overfor disse Angreb pege paa et Par enkelte Ting, jeg udtalte. Jeg udtalte den 23. Oktober: „Sjældent have vi haft en Regering, der i den Grad har været under Indflydelse af det tredie Ting [Finansverdenen], og aldrig have vi haft en Justitsminister, der i den Grad har gaaet Kapitalismens og det tredie Tings Ærinde, som den nuværende.“ Desuden søgte jeg at dokumentere og videre udvikle dette i en senere Tale af 30. Oktober, men da blev jeg afbrudt af den højtærede Formand, fordi jeg kom ind paa Albertis private Affærer. Jeg nævnte engelske Laan, Albertis engelske Transaktioner. Der var maaske mange, der den Gang slet ikke anede, hvad der kunde være

Tale om, men jeg nævnedet det. Det staar i Rigsdagstidende Sp. 1174. Saa talte jeg om et kritisk Tidspunkt for Ministeren, men den højtærede Formand sagde afbrydende: „Jeg antager dog, at de fleste Medlemmer ville finde, at hvis alle private Affærer saadan skulde gaas igennem baade for Ministrenes og Folketingsmændenes Vedkommende, blive vi aldrig færdige“. Dertil svarede Medlemmerne — det staar i Rigsdagstidenden — hør, hør! Man hindrede mig ved Formandens Afbrydelse i at komme ind paa Albertis privat-økonomiske Affærer, som jeg var ganske klar over spillede en overordentlig stor Rolle ogsaa som Baggrund for hans Administrationsmisbrug. Jeg svarede saa: „Formanden opfordrede mig selv forleden Dag til at fremsætte Beviser“. Justitsministeren rejser sig; jeg husker endnu det Øjeblik, og der er vist mange, der huske det, da Justitsministeren rejste sig og sagde til Formanden: „Jeg finder det meget interessant“. Jeg troede godt, at Justitsministeren fandt det meget interessant, at der fremkom Antydninger om hans engelske Pengetransaktioner. Jeg fortsatte: „Det har jeg ikke tvivlet noget Øjeblik om, ikke noget Øjeblik, at Justitsministeren fandt det interessant“. Saa fortsatte jeg: „Jeg tror, det vil være ganske nødvendigt til Belysning af Justitsministerens Administration at gennemgaa hans private Økonomi. Jeg har henstillet til Tinget at tage Initiativet til at nedsætte en parlamentarisk Undersøgelseskommission til at undersøge dette Forhold“. Og saa sagde jeg til sidst, at jeg vilde i hvert Fald ikke med Tillid se paa en Kamp med det andet Ting med den nuværende Justitsminister i Regeringens Midte. Jeg husker, hvordan der blev slaaet paa, at hvis man ikke ad fredelig Vej naaede til et Resultat, maatte man tage en Kamp op; som den nuværende ærede Landbrugsminister sagde: „Sag løst eller Kamp rejst“. Altsaa, jeg sagde, at jeg vilde ikke med „Tillid se paa en Kamp, der optoges med det andet Ting med den nuværende Justitsminister i Regeringens Midte“. Jeg vilde ikke under en saadan Kamp have nogen Tillid til denne Mand, om hvem jeg vidste, at han paa mange, mange Maader var bunden til Finansmagten her i Landet. Det var, hvad man den Gang stemplede som løs Sladder, det, som Formanden forbød mig at drage frem her i Tinget. Jeg maatte ikke tale om privatøkonomiske Affærer, Murstensleverancen o. s. v., for det hørte ikke til. Nu kunne alle se, at det hørte